

Moc se bojím...

Před několika lety jsme se potkali poprvé na bowlingu. Takový tichý chlapík. On nesportoval. Vždy si dal jedno kafičko, malý nealko nápoj a zmizel. Postupně jsme spolu začali mluvit. Ukázal se jako velmi vtipný, zajímavý člověk. Chci vás seznámit s úryvkem jeho příběhu, jak mi jej vyprávěl. „Víš, já dojdu jen tady, v mém městě za vámi. Není to daleko, tak se nemusím moc bát. Po úraze jsem zůstal téměř čtyři hodiny v komatu a díky otoku mozku se dostavily další zdravotní komplikace. Tou hlavní, co mne drží doma, jsou epileptické ataky. Proto jsem jen ve společnosti lidí. Doma s rodiči, tady s vámi. Taky musím pravidelně dojíždět na dialýzu, protože ledviny taky nefungují. A tím pádem se ani nedostanu za synem, který bydlí v jiném městě. Prostě se bojím. Moc se bojím.“ Netrvalo dlouho a poznal sociální firmu, zabývající se ICT technologiemi, ProDeep, o.s. z Boskovic. Já tam pracuji. Kolegové, sociální pracovníci mu nabídli pomoc. Po roce mi Petr, tak se jmenuje, vypráví: „Nejdříve mne zaujalo zařízení, které jsi měl ty na ruce. Vysvětlil jsi mi, že to zařízení pohlídá, kde jsi, zachytí případný pád a vydá signál příslušným lidem, že se s člověkem něco stalo. To by byla šance i pro mne. Mám sice počítač, mobil, ale že z toho může být takové zařízení, pomocník, to jsem fakt netušil. Tak jsem kontaktoval a velmi rychle se domluvil. Dostal jsem podobné zařízení. To tvoje bylo na ruku, já mám krabičku tady u pasu. A ti skvělí dispečeri kdesi daleko v počítačích vidí, kdy jsem opustil dům, zda náhodou jsem nezapomenul nabít toto zařízení a pokud se dostanu do nějaké nepřírozené polohy, nebo bych spadl, tak mi volají pomoc. To víš, že jsem nevěřil jen tak. Trochu jsem si je vyzkoušel. A fakt, vždy dobře zareagovali. Já ti byl náhle šťastný. Já nemusel být uvázaný jen doma. A jak se říká, a já můžu jen potvrdit, když je duše v klidu a spokojena, začnou se plnit i další věci kolem. To že jsem se zklidnil, mi potvrdili i ošetřující lékaři. Dokonce mne utvrdili, že pokud tomu zařízení a lidem kolem skutečně věřím tak ataky epilepsie mohou docela ustoupit. Je to o klidu a důvěře. To se hned začnete rozhlížet po dalších možnostech. Je mi téměř 40 a tak bych chtěl bydlet sám. Konzultace s lidmi s firmy a jsou tu další skvělá řešení pro vlastní byt. Dnes jej mám. Byt, kde se nebojím sám, dispečink firmy mne pravidelně kontroluje, zda je vše v pořádku, nebojím se jít sám do koupelny, protože i toto je technologicky ošetřené těmi báječnými lidmi s té firmy. Pak už jen přišlo, co asi v takovém pohádkovém případě mělo přijít. Náhle se pro mne našel i dárce ledviny. Transplantace, rychlá regenerace a pak ty se divíš, že jsem tady tak veselý, mluvka a fakt šťastný člověk?“ To je Petr Vich, který tak mluvil v minulosti a tak vypráví dnes svůj příběh. Je to klient nové sociální služby. Asistenční dohledová služba se jmenuje oblast pomoci zdravotně postiženým, seniorům a taky pečujícím o tyto osoby. Vše na základě moderních asistivních technologií, využívající nástup a rozvoj informačních a komunikačních technologií. Dispečeri a další zaměstnanci jsou taky zdravotně postižení a o to lépe chápou a řeší zakázky klientů. Postupný nácvik samostatného bydlení, rozvoj technologií nejen pro Petra není ukončený proces.

Příklady dobré praxe byly vytvořeny v rámci mezinárodního projektu **Support Patients through E-Services Solutions (SPES)**, který je financován z programu CentralEurope a zdrojů ProDeep, o.s.

ProDeep, o.s. vychází ze zkušeností, potřeb a požadavků Petra a tak v současné době připravují další vylepšení komfortu jeho bydlení, pro klidné žití a spokojenost Petra. Budu se těšit na další setkání a novinky. Ono fakt jde řešit víc, než si myslíme...

Text zpracoval Jaroslav Čajka

Příklady dobré praxe byly vytvořeny v rámci mezinárodního projektu **Support Patients through E-Services Solutions (SPES)**, který je financován z programu CentralEurope a zdrojů ProDeep, o.s.

EUROPEAN UNION
EUROPEAN REGIONAL
DEVELOPMENT FUND